

[Oluf Pedersen.]

beskyttelsen, der baade fordyrer Import og hjemlig Produktion, er endda endnu værre; den gav aldrig højere Timeløn, men større Dividende til Aktionærerne. Jeg spørger den radikale Ordfører under Finanslovsdebatten, det ærede Medlem Hr. Steen: Er der lavet om i de Radikales Program, eller hvorfor staaar det der, og er det ikke Meningen, at det, der staaar der, skal omformes i Praksis?

Hvad Ordningerne angaar, da er de et glimrende Bevis paa, hvad der kan gøres, naar man gør det. Man tog fra dem, der ikke havde, og gav til dem, der havde meget, og gav des mere til dem, jo mere de havde. Vi har set, at fra 1931 til 1936 er Godsejernes Indtægt steget fra 9,1 Mill. Kr. til 19,1 Mill. Kr. Der er blevet flere af dem, og Indtægterne steg fra 7 880 Kr. i 1931 til 10 268 Kr. i 1936, og jeg kan gaa ud fra, at det bliver endnu bedre for dem i Aaret 1937. Derfor er den økonomiske Politik, som man har ført, en typisk Godsejerspolitik. For at faa denne Godsejerspolitik til at glide har man kaldt Prisforfalskningen for Planøkonomi — det lød jo helt socialistisk, men det havde for øvrigt hverken noget med Plan eller med Økonomi at gøre.

Det, man gennemførte under Navn af Planøkonomi, var blot en højkapitalistisk Politik. I Planøkonomiens Navn har man fordyret Luksus som Brød, Sukker, Mælk, Klæder og Bolig, og det er betegnende for denne Politik og for den Indsigt, som der er blandt danske Rigsdagsmænd, at i den seneste Tid har ikke blot Regeringspartierne sluttet op om denne højkapitalistiske Politik, men vi har nu set denne Politik ogsaa faa kommunistisk Tilslutning.

Nu maa man jo være klar over, at hele denne Fordyrelse i Levevilkaarene og ogsaa i Byggeriet faar visse Virkninger. Naar man fordyrer Byggeriet, stiger ikke blot Lejen for de nye Huse, men Lejen i alle de Huse, som er bygget tidligere, faar Mulighed for en ganske tilsvarende Stigning. Derved kommer hele den Fordyrelsespolitik til at virke som en udpræget Grundejerspolitik, og at man saa prøver paa over for denne at stikke Folk en Huslejlov ud som Blaar i Øjene, er nærmest skandaløst. Og der er vel ingen her, der vil benægte, at Regeringen gennem Told og Valutacentral har fordyret Byggeriet og dermed ogsaa fordyret Huslejen.

Som et Led i Udbygningen har man ogsaa forøget Statsgælden. Saa sent som i 1924 foreslog den socialdemokratiske Regering en Formueafgift paa 444 288 000 Kr.

til ekstra Afdrag paa Statsgæld, og nu laver man ikke blot nye Statslaan for de gamle, men øger Statsgælden. Og man har saa galt solgt Udnyttelsesretten til dansk Undergrund til amerikansk Oliekapital!

Alt dette er uforeneligt ikke blot med, hvad de to Regeringspartier hver for sig har lovet, men ogsaa med det, der stod i Regeringens fælles Programerklæring af 1929: „Skatterne flyttes fra Arbejde og Forbrug til de samfundsskabte Værdier og til Indtægt og Formue, som er Frugten af andres Arbejde.“ Jeg spørger Statsministeren: Gælder det Program endnu, og er det Meningen, at det skal praktiseres?

Vi fra vor Side ønsker en Stat, der er neutral. Vi fra vor Side modsætter os den Oprustning, som har fundet Sted i den nuværende Regerings Tid. Vi fra vor Side har ogsaa modsat os den Mørklægning, som man nu i de sidste Dage har haft at slaas med i Roskilde, og der er i Forbindelse med denne visse Spørgsmaal, som jeg gerne vil have Lov at stille. Bl. a. dette: Hvorfor har man til Mørklægningen krævet anvendt Mørklægningspapir, naar man kunde formærke hele sit Hus med nogle faa Eksemplarer af „Politiken“? Jeg spørger, hvorfor man forlangte 5 Kr. for Afblanding af en Bil, naar man var i Stand til at gøre det bare ved at sætte en Smule Klud over, som kun kunde koste nogle faa Øre? Jeg spørger: Er det virkelig rigtigt, som det har staaet i Bladene, at man har forlangt, at Set. Hans Hospital skulde anskaffe sig 2 000 Mørklægningslamper à 2 Kr. 40 Øre, altsaa en Udgift paa ca. 5 000 Kr., naar man kunde have gjort det meget mere praktisk med en Udgift af nogle ganske faa Kroner? Jeg nævner det, fordi jeg har faaet den Opfattelse, bl. a. ved Besøg paa en Luftværnsudstilling, som fandt Sted kort Tid før Mørklægningen, at det i Virkeligheden drejede sig om en Form for Pengeafpresning. Men nu faar vi vel sagtens at vide af Indenrigsministeren, om det er Krav, Staten har stillet.

Staten har visse Opgaver. Vi fra vor Side har vendt os imod, at Staten skal drive Erhverv, baade naar det gælder Det kongelige Teater, og naar det gælder Rutebilerne. Derimod skal Staten vogte vor Sundhed. Den skal f. Eks. føre Kontrol med Fødemidlerne, og jeg synes ikke, det er rigtigt, naar Landbrugsministeriet i Skrivelse af 28. Januar 1938, Skrivelse Nr. 4840, giver en Kontrolør en Næse, fordi han har klaget — samtidig med at det erkendes i Skrivelsen, at Klagen var berettiget. Endnu værre er det, at Kontroløren, der var Vikar, ifølge „Vestkysten“s Oplysninger mistede sit Ar-